

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 301/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. mája 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A.J.P. PETRUS spol. s r. o., Drobného 22, Bratislava, zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Arendackým, Železničiarska 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 18 CoE 221/2014-77 z 8. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti A.J.P. PETRUS spol. s r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2015 doručená sťažnosť (opravená podaním z 23. januára 2015) obchodnej spoločnosti A.J.P. PETRUS spol. s r. o., Drobného 22, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv

a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 18 CoE 221/2014-77 z 8. októbra 2014, ktorou žiada vydať nález „o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 8. 10. 2014 č. k. 18 CoE 221/2014 zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie“.

Ako vyplynulo zo sťažnosti a k nej pripojených príloh, sťažovateľka je ako oprávnená účastníčkou exekučného konania vedeného proti povinnému Stavebné bytové družstvo Trenčianska (ďalej len „povinný“) pred Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 55 Er 2027/2008. Po tom, čo okresný súd poverením č. 5102 061319 z 3. decembra 2008 poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Borisa Sobolovského (ďalej len „súdny exekútor“), požiadal povinný o povolenie čiastočného odkladu exekúcie, o ktorom okresný súd rozhodol uznesením č. k. 55 Er 2027/2008-31 z 29. júna 2010 tak, že povolil odklad exekúcie predajom pozemku parc. č. [REDAKOVANÉ] zastavané plochy a nádvoria o výmere 213 m² a parc. č. [REDAKOVANÉ] ostatné plochy o výmere 37 m² zapísaných na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] pre k. ú. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pozemky“) v spoluvlastníckom podiele 1841375/2647529 do právoplatného skončenia konaní vedených na okresnom súde pod spisovými značkami: 6 C 60/2010, 51 C 62/2010, 10 C 59/2010, 14 C 60/2010, 6 C 59/2010, 10 C 37/2010, 17 C 61/2010, 13 C 60/2010, 45 C 62/2010, 58 C 65/2010, 18 C 61/2010, 58 C 63/2010, 9 C 61/2010, 50 C 61/2010, 8 C 60/2010, 7 C 60/2010, 19 C 26/2010, 21 C 50/2010, 9 C 66/2010, 52 C 67/2010, 21 C 54/2010, 58 C 67/2010, 52 C 60/2010, 10 C 62/2010, 6 C 67/2010, 58 C 60/2010, 20 C 62/2010 a 51 C 75/2010. Toto rozhodnutie okresný súd odôvodnil zistením, podľa ktorého na výpise z [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] pre obec [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ], je zapísaná obmedzujúca poznámka, a to predbežné opatrenie – zákaz predať, previesť v celosti, zriadiť záložné právo zodpovedajúce vecnému bremenu k pozemkom podľa uznesenia okresného súdu č. k. 25 Cb 156/05-36 zo 4. októbra 2005. Okresný súd ďalej zistil, že predbežné

opatrenie bolo vydané aj v konaniach vedených pod spisovými značkami: 6 C 60/2010, 14 C 60/2010, 6 C 59/2010, 12 C 37/2010, 17 C 61/2010, 13 C 60/2010, 50 C 61/2010, 6 C 67/2010 a 20 C 62/2010. Konania uvedené vo výroku uznesenia č. k. 55 Er 2027/2008-31 z 29. júna 2010 sú konaniami o určovacích žalobách vlastníkov bytov o určenie spoluvlastníckych podielov na pozemkoch. Okresný súd právne odôvodnil svoje rozhodnutie ustanovením § 56 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, podľa ktorého aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená, a ustanovením § 134 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu predajom nehnuteľnosti nemožno vykonať, ak je povinnému v konaní o určenie vlastníctva podľa osobitného predpisu [§ 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] vykonateľným predbežným opatrením uložená povinnosť zdržať sa prevodu vlastníckeho práva k nej.

Na odvolanie sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 18 CoE 666/2010-44 z 28. októbra 2011 zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 55 Er 2027/2008-31 z 29. júna 2010 tak, že odklad exekúcie predajom pozemkov v spoluvlastníckom podiele 1841375/2647529 sa povoľuje do zániku alebo zrušenia predbežného opatrenia podľa uznesenia okresného súdu č. k. 25 Cb 156/05-36 zo 4. októbra 2005 a do zániku a zrušenia ďalších vydaných predbežných opatrení v konaniach vedených pred okresným súdom pod spisovými značkami: 6 C 60/2010, 14 C 60/2010, 6 C 59/2010, 12 C 37/2010, 17 C 61/2010, 13 C 60/2010, 50 C 61/2010, 6 C 67/2010 a 20 C 62/2010.

Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Cdo 69/2012 z 25. februára 2014 tak, že uznesenie krajského súdu č. k. 18 CoE 666/2010-44 z 28. októbra 2011 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie najvyšší súd odôvodnil v podstate tým, že z rozhodnutia krajského súdu nemožno zistiť, z ktorého z dôvodov podľa § 57 Exekučného poriadku a prečo možno očakávať, že exekúcia bude zastavená, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu. Najvyšší súd zároveň uviedol vo vzťahu k ustanoveniu § 134 ods. 2 Exekučného poriadku, že toto ustanovenie nie je dôvodom zastavenia ani odkladu exekúcie, pretože priamo toto

ustanovenie bez potreby súdneho rozhodnutia bráni (zakazuje) súdnemu exekútorovi vo výkone exekúcie predajom nehnuteľnosti pokračovať, ak je vydané vykonateľné predbežné opatrenie, ktorým je uložená povinnosť zdržať sa prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Pokračovať v exekúcii predajom takejto nehnuteľnosti je potom možné po zániku alebo zrušení takéhoto predbežného opatrenia.

Krajský súd vo veci znova rozhodol uznesením č. k. 18 CoE 221/2014-77 z 8. októbra 2014 a zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 55 Er 2027/2008-31 z 29. júna 2010 tak, že odklad exekúcie predajom pozemkov v spoluvlastníckom podiele 1841375/2647529 sa povoľuje do zániku alebo zrušenia predbežného opatrenia podľa uznesenia okresného súdu č. k. 25 Cb 156/05-36 zo 4. októbra 2005 a do zániku a zrušenia ďalších vydaných predbežných opatrení v konaniach vedených pred okresným súdom pod spisovými značkami: 14 C 60/2010, 12 C 37/2010, 50 C 61/2010 a 20 C 62/2010.

Uznesenie krajského súdu č. k. 18 CoE 221/2014-77 z 8. októbra 2014 nadobudlo právoplatnosť 13. novembra 2014.

Sťažovateľka sťažnosť doručenu ústavnému súdu smerujúcu proti tomuto uzneseniu krajského súdu, ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, odôvodnila tým, že krajský súd postupoval v rozpore s Exekučným poriadkom, a to z dôvodu, že predbežné opatrenie okresného súdu č. k. 25 Cb 156/05-36 zo 4. októbra 2005 bolo vydané nie v konaní o určenie vlastníckeho práva, ale v konaní o zaplatenie peňažnej sumy, v dôsledku čoho § 134 ods. 2 Exekučného poriadku nie je aplikovateľný. Toto ustanovenie Exekučného poriadku navyše zakazuje vykonať exekúciu iba predajom tej nehnuteľnosti, ktorej sa predbežné opatrenie týka, t. j. v tomto prípade iba spoluvlastníckeho podielu, vo vzťahu ku ktorému sa má vlastnícke právo určiť. Krajský súd nevzal do úvahy, že konanie vo veci vedenej pred okresným súdom pod sp. zn. 12 C 37/2010 bolo zastavené ešte v roku 2011 a vo veciach sp. zn. 50 C 61/2010 a sp. zn. 20 C 62/2010 predbežné opatrenie vydané nebolo. Navyše, ustanovenie § 134 ods. 2 Exekučného poriadku neopravňuje súd povoliť odklad exekúcie, pretože exekúciu možno odložiť iba v prípadoch uvedených v § 56 Exekučného poriadku a pokiaľ ide o možnosť

povoliť odklad exekúcie pre prípad, že možno očakávať, že bude zastavená, musí byť zasa zrejmé, z akého dôvodu má byť zastavená. Pokiaľ krajský súd uvažoval o tom, že možno očakávať zastavenie exekúcie s ohľadom na to, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo exekúciu nepripúšťajúce [§ 56 ods. 2 v spojení s § 57 ods. 1 písm. e) Exekučného poriadku], tento jeho názor neobstojí, pretože prebiehajúce určovacie konania sa týkajú iba malej časti spoluvlastníckeho podielu povinného na pozemkoch. Navyše zmena vlastníctva nehnuteľnosti, na ktorej už viazne záložné exekučné právo (ku ktorej by teoreticky mohli viesť prebiehajúce súdne určovacie konania), nemá na možnosť vedenia exekúcie predajom nehnuteľnosti žiaden vplyv. Samotné určovacie žaloby považuje sťažovateľka za nedôvodné, a to aj s poukazom na rozhodnutie v jednej z týchto vecí (sp. zn. 58 C 60/2010). Nakoniec sťažovateľka poukázala aj na to, že krajský súd sa nijako nezaoberal porovnaním dôsledkov povolenia odkladu exekúcie pre sťažovateľku a nepovolenia odkladu exekúcie pre povinného, hoci tak bol povinný urobiť. Z tohto dôvodu považuje rozhodnutie krajského súdu za arbitrárne.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 18 CoE 221/2014-77 z 8. októbra 2014 s odôvodnením, podľa ktorého je toto rozhodnutie arbitrárne, je založené na nesprávnom právnom posúdení veci a nedostatočnom zistení skutkového stavu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Krajský súd uznesenie č. k. 18 CoE 221/2014-77 z 8. októbra 2014 odôvodnil takto:

«Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec v rozsahu ustanovenia § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že pri rozhodnutí súdu prvého stupňa nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ale ani na jeho zrušenie.

Z predložených dokladov v exekučnom spise je nesporné, že súdny exekútor JUDr. Boris Sobolovský (ďalej len „súdny exekútor“) žiadosťou doručenou Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „prvostupňový súd“) 24. novembra 2008 požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Ex. poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov a to na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 21.02.2008 pod č. k. 25Cb 82/2004-168.

Exekučný súd poverením z 03.12.2008, číslo 5102 061319 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na základe vyššie uvedeného exekučného titulu.

Povinný podal návrh na čiastočný odklad exekúcie proti majetku povinného identifikovaného ako parc. č. [REDACTED] - zastavané plochy a nádvoria o výmere 213 m² a parc. č. [REDACTED] - ostatné plochy o výmere 37 m² zapísané na [REDACTED], v spoluvlastníckom podiele 1841375/2647529 až do právoplatného rozhodnutia súdu o jednotlivých návrhoch o určenie vlastníckeho práva k vyššie uvedeným pozemkom. Predmetné pozemky sa nachádzajú pod stavbou [REDACTED], zapísanej na [REDACTED] Správa katastra [REDACTED], k. ú. [REDACTED]. Tieto pozemky povinný ešte v roku 2005 viacerými zmluvami previedol spolu s vlastníctvom jednotlivých bytov s tým, že vlastníckymi jednotlivých spoluvlastníckych podielov k predmetným pozemkom sa mali stať vlastníci samotných bytov v tomto bytovom dome, pričom ich spoluvlastnícky podiel na týchto pozemkoch bol určený v zmysle zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

Keďže Správa katastra [REDACTED] nerozhodla o návrhoch na vklad vlastníckeho práva k predmetným spoluvlastníckym podielom jednotlivých vlastníkov bytov, títo podali na Okresnom súde Bratislava II dvadsaťdeväť (29) návrhov na určenie vlastníckeho práva k vyššie uvedeným pozemkom.

Povinný mal za to, že vzhľadom k prebiehajúcim súdnym konaniam, ako aj v záujme predchádzania eventuálnym škodám v prípade kladného rozhodnutia súdu o predmetných vlastníckych žalobách dôjde následne k čiastočnému zastaveniu exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. e) Ex. poriadku.

Podľa § 56 ods. 1 Ex. poriadku na návrh povinného môže súd (§ 45) povoliť odklad exekúcie, ak sa povinný bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený. Odklad exekúcie môže súd povoliť iba na návrh povinného, ktorý je fyzickou osobou.

Podľa § 56 ods. 2 Ex. poriadku aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená.

Povolenie odkladu exekúcie podľa citovaného zákonného ustanovenia predpokladá takú existenciu okolností, z ktorých vyplýva, že možno dôvodne očakávať zastavenie exekúcie, teda by malo byť dostatočne osvedčené, že sa začalo konanie, či už súdne alebo iné, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie, resp. právna skutočnosť spôsobujúca, či vedúca k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 57 ods. 1 Ex. poriadku exekúciu súd zastaví, ak

- a) sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným,*
- b) rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným,*
- c) zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie,*
- d) exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona,*
- e) bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťajúce exekúciu (§ 55),*
- f) po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané,*
- g) exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať,*
- h) majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie,*
- i) oprávnený nezaplatí súdny poplatok za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie,*
- j) pri exekúcii predajom zálohu zaniklo záložné právo a oprávnený bol záložným veriteľom,*

Podľa § 57 ods. 2 Ex. poriadku exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

Podľa § 57 ods. 3 Ex. poriadku ak sa exekúcie týka niektorý z dôvodov zastavenia len sčasti alebo ak sa exekúcia vykonala v širšom rozsahu, než stačí na uspokojenie oprávneného, exekúcia sa zastaví len čiastočne.

Súd pri posudzovaní predpokladov na odklad exekúcie z tohto dôvodu, v podstate iba posudzuje pravdepodobnosť toho, či v krátkej budúcnosti môže dôjsť k naplneniu niektorých z dôvodov uvedených v § 57 Ex. poriadku na zastavenie exekúcie. V čase rozhodovania teda nie je tento dôvod naplnený, len možno dôvodne očakávať, že sa tak stane. Odklad exekúcie má svoj dopad aj na samostatnú činnosť exekútora. V dobe, pokiaľ odklad trvá, môže vykonávať iba činnosť, ktorá smeruje k zabezpečeniu majetku povinného. Vo všeobecnosti pod zabezpečením majetku povinného je treba rozumieť všetky úkony, ktoré zabránia tomu, aby nedochádzalo k zmenšovaniu majetku povinného, a to majetku, ktorý môže v budúcnosti byť predmetom exekúcie. Týmito úkonmi však nemôže dôjsť k zmareniu alebo ohrozeniu dôvodov, ktoré viedli súd k vydaniu rozhodnutia o odklade exekúcie.

Odvolací súd zistil, že povinný v návrhu na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Ex. poriadku sa odvolával aj na ust. § 57 ods. 1 písm. e) Ex. poriadku, že v prípade kladného rozhodnutia o predmetných vlastníckych žalobách dôjde následne k čiastočnému zastaveniu exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. e) Ex. poriadku z dôvodu, že bude právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťajúce exekúciu (§ 55). Odvolací súd má za to, že predpokladom pre postup podľa tohto ustanovenia je právoplatné rozhodnutie vydané v sporovom konaní, podľa ktorého exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťajúce exekúciu. Aj v tomto prípade obdobne ako pri ust. § 57 ods. 1 písm. d) Ex. poriadku nedôjde spravidla k zastaveniu celej exekúcie, ale iba v časti postihujúcej vec alebo právo, ktorého sa týka právoplatné rozhodnutie o vylúčení veci alebo práva z exekúcie, iné spôsoby, či majetkové práva nie sú a nebudú týmto rozhodnutím dotknuté.

Odvolací súd má za to, že ak by súd o odklade nerozhodol, mohlo by to mať nepriaznivé účinky voči tretím osobám, v súčasnosti si uplatňujúcim svoje spoluvlastnícke právo k exekvovaným pozemkom.

Na druhej strane, ak by súd čiastočný odklad exekúcie povolil, zamedzí sa týmto účinkom ako aj vzniku škody jednak na strane navrhovateľov žalôb na určenie vlastníckeho práva, ako aj na strane prípadných vydražiteľov predmetných pozemkov.

V čase rozhodovania o odklade teda možno len dôvodne očakávať, že exekúcia bude zastavená, pričom prirodzene odklad exekúcie má svoj dopad aj na činnosť exekútora, ktorý v dobe, pokiaľ odklad trvá, môže vykonávať iba exekučnú činnosť voči ostatnému majetku povinného.

Podľa § 134 ods. 2 EP, exekúciu predajom nehnuteľnosti nemožno vykonať, ak je povinnému v konaní o určenie vlastníctva, podľa osobitného predpisu, vykonateľným predbežným opatrením uložená povinnosť zdržať sa prevodu vlastníckeho práva k nej, ale i k jej súčasťam a príslušenstvu.

Odvolačí súd zistil z čiastočného výpisu z [REDAKOVANÉ], že ako obmedzujúca poznámka je uvedené predbežné opatrenie - zákaz predať, previesť v celosti, zriadiť záložné právo zodpovedajúce vecnému bremenu na nehnuteľnosti: parc. č. [REDAKOVANÉ] - ostatné plochy o výmere 37 m² a parc. č. [REDAKOVANÉ] - ostatné plochy o výmere 213 m² podľa uznesenia Okresného súdu Bratislava II pod č. 25Cb 156/2005-36 z 04.10.2005. Taktiež bolo zistené, že v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 6C 60/2010, 14C 60/2010, 6C 59/2010, 12C 37/2010, 17C 61/2010, 13C 60/2010, 50C 61/2010, 6C 67/2010, 20C 62/2010 boli vydané pozitívne predbežné opatrenia.

Podľa § 77 ods. 1, 2, 3 OSP predbežné opatrenie zanikne ak - a) navrhovateľ nepodal v súdom určenej lehote návrh na začatie konania, b) sa návrhu vo veci samej nevyhovelo, c) sa návrhu vo veci samej vyhovelo a uplynulo 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia o veci, d) uplynul určený čas, po ktorý malo trvať.

Na prípis krajského súdu zo dňa 28. 05. 2014 a 15. 07. 2014 prvostupňový súd oznámil, že konania vedené pod sp. zn. 6C/20/2010, 51C/52/2010, 10C/59/2010, 6C/59/2010, 10C/37/2010, 17C/61/2010, 13C/60/2010, 58C/65/2010, 58C/63/2010, 7C/60/2010, 21C/50/2010, 52C/67/2010, 21C/54/2010, 58C/67/2010, 10C/62/2010, 6C/67/2010, 58C/60/2010, 51C/75/2010 sú právoplatne skončené. Spisy 20C/62/2010, 52C/60/2010, 8C/60/2010 sú dané na termín pojednávania, spisy sa nachádzajú na Najvyššom súde z dôvodu dovolania: 45C/62/2010, 18C/61/2010, 19C/26/2010 prerušené

do skončenia 25Cb/204/2005, 50C/61/2010 rozhodovanie o nepripustení vedľajšieho účastníka, 14C/60/2010 doručovanie uznesenia Krajského súdu, 9C/61/2010 a 9C/66/2010 oddelenie prevzala nová sudkyňa JUDr. Priečinská 06.05.2014.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 220 OSP zmenil tak, že na rozdiel od odvolaním napadnutého rozhodnutia, povolil odklad exekúcie predajom pozemkov identifikovaného vo výroku tohto uznesenia do zániku alebo zrušenia predbežných opatrení vydaných v konaniach vypísaných vo výroku tohto uznesenia. Vo všetkých konaniach na ktoré sa vo svojom rozhodnutí odvolával prvostupňový súd, neboli vydané predbežné opatrenia a tieto konania preto nemohli privodiť obmedzenie viesť exekúciu.»

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľka nastolila. Vysvetlil, z akého dôvodu dospel k záveru o tom, že je dôvod povoliť odklad exekúcie, zohľadniac pri tom aj obsah predchádzajúceho rozhodnutia dovolacieho súdu. Krajský súd neponechal bez povšimnutia odvolacie argumenty sťažovateľky, ktoré mali pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Pokiaľ ide o námietku nesprávnych skutkových a právnych záverov v uznesení krajského súdu, ústavný súd po preskúmaní uznesenia krajského súdu argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzované uznesenie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou či nedostatočne odôvodnené. Krajský súd sa

dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a učinil ústavne udržateľné závery.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd uzatvára, že nezistil možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny ani čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu ani uznesením krajského súdu, preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, je len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavnoprocenými princípmi z perspektívy ich možného porušenia (rovnako III. ÚS 316/2011).

Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd sa pri aplikácii hmotnoprávných ustanovení nedopustil protiústavnosti a jeho postup a uznesenia sú založené na ústavne konformnom výklade príslušných právnych predpisov. Ústavný súd preto odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2015